

ชีวิตนอกวง

หม่อมหลวงเนื่อง นิลรัตน์

หม่อมหลวงเนื่อง นิลรัตน์

เกิดในวังกรมหลวงพรหมวรานุรักษ์

บิดาเป็นหลานเสด็จในกรม ชื่อหม่อมราชวงศ์อ้น
นิลรัตน์

มารดาชื่อนางเผือก นิลรัตน์ ณ อยุธยา เป็นข้าหลวง
พระชายาของเสด็จในกรมมาตั้งแต่เด็ก พอเป็นสาว เสด็จในกรม
ก็จัดการให้แต่งงานกับหม่อมราชวงศ์อ้น หม่อมหลวงเนื่อง
นิลรัตน์เป็นบุตรสาวคนเดียวของบิดามารดา

ท่านย่า-หม่อมเจ้าหญิงสะบาย นิลรัตน์ เป็นนาย
ห้องเครื่องของพระวิมาดาเธอในวังสวนสุพรรณหา อยากเลี้ยงหลาน
จึงไปขอหม่อมหลวงเนื่องมาเลี้ยง ให้เล่าเรียนหนังสือทั้งวิชา
การครัว การเย็บปักถักร้อยอยู่ในวัง

หม่อมหลวงเนื่องครั้นอายุ ๒๑ ปี ออกมาอยู่นอกวัง
เพราะเปลี่ยนการปกครอง เจ้านายเสด็จไปอยู่ต่างประเทศ

เมื่อออกมาอยู่นอกวังกับบิดามารดาก็ไปสมัครทำงาน
ครู

พออายุ ๓๒ ปี ได้แต่งงานกับคุณวิชัย ไชยชนะ เป็น
ครูใหญ่ อยู่ด้วยกัน ๘ ปี สามีถึงแก่กรรม หม่อมหลวงเนื่องเลี้ยง
ลูกชาย ๒ คนมาจนรับปริญญา ออกทำงานทั้งสองคน แล้วใน
ที่สุดลูกชายเสียชีวิตหมดทั้งสองคน

หม่อมหลวงเนื่องเลียงหลานของลูกชายคนที่ ๑ มาทั้งสองคน หญิง ๑ คน ชื่อ 'กระมลลัมย์' ชายอีก ๑ คน ชื่อ 'สมุทรไทย' เดียวนี้จบปริญญาแล้วทั้งคู่

และมีบุตรบุญธรรม คือนางสาวนิจ เหลี่ยมอุไร เป็นผู้สืบทอดการทำอาหารตำรับชาววัง โดยมีนางสาวมาลินี ณ นคร เป็นผู้ดูแลกิจการโดยรวม

หม่อมหลวงเนื่องเริ่มเขียนหนังสือเมื่ออายุ ๓๒ ปี เขียนเรื่อยมาจนอายุ ๙๖ ปีก็กราบถวายบังคมลาถึงแก่กรรมด้วยโรคชรา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓

คนดังดีเด่นในจังหวัดนนทบุรี

ไม่มีใครอีกแล้วนอกจากท่านนายกเทศมนตรี
ชาวบ้านเรียกท่านว่านายกเล็ก คือท่านสมนึก ชนะเดชากุล
ทำงานตามรอยเบื้องพระยุคลบาท

ใครเดือดร้อนที่ไหน ท่านไปดับทุกข์บำรุงสุขที่นั่น

ใครไปร้องเรียนเรื่องความเดือดร้อนอะไร ท่านไป
จัดการแก้ไขให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวง

รับฟังเมื่อประชาชนมีทุกข์

บ้านริมแม่น้ำเมืองนนท์ท่านแก้ไขจนน้ำไม่ท่วมถนนใน
เมืองนนท์เลย เพราะท่านมาแก้ไขยกถนนสูงขึ้นทุกสาย ป้องกัน
น้ำท่วม อยู่สุขสบายกันทุกปี

ทำรายได้เพื่อเอามาช่วยทุกข์ชาวนนทบุรี ด้วยการติด
ตลาดขายของชาวสวนที่ปลูกทั้งผักทั้งผลไม้ ให้มีโอกาสเอามา
ขายถ้วนหน้ากัน

เก็บเงินวางสินค้าขายได้ริมทางฟุตบอลวันละ ๔ รอบ
ไม่ใช่รายได้ยมนั่งขายทั้งวัน แล้วรายอื่นจะต้องเอาพืชผลไป
ขายใคร

ติดตลาดตั้งแต่ตี ๓ ขายไปผลัดกันคนละรอบจนถึง ๔
ทุ่ม

แล้วรอบสองยามก็มาต่อกัน เรียกว่าขายนอกตลาดริม
ถนน ไปซื้อได้ตลอดวันตลอดคืน

บ้านเมืองสะอาดมาก เจริญขึ้นทุกระยะทันตาเห็น

ในซอยศิริชัย ๑ มาทำถนนลาดยางให้ทุกซอย เดินสบายมาก น้ำก็ไม่ท่วม ด้วยยกถนนขึ้นสูง

ชาวบ้านในจังหวัดนนทบุรีรักใคร่นับถือท่านนายกเล็กทุกคนทั่วไป

ใครไปร้องทุกข์เรื่องอะไร เป็นริบมาแก้ไขให้ด่วน

พากันได้รับความสุขถ้วนหน้า

จึงได้รับเลือกตั้งทุกสมัย

ไม่มีชาวนนท์คนใดอยากให้เปลี่ยนท่านนายกเทศมนตรี

บ้านข้าพเจ้าอยู่ตรงสี่แยก สุดซอย ๑/๔ ทั้ง ๓ ซอยเขามีไฟฟ้าสว่าง ซอยที่ข้าพเจ้าอยู่ตอนนั้นมีบ้านข้าพเจ้ากับบ้านคุณเรณูอยู่ ๒ บ้าน เขาไม่ติดไฟในซอยให้ เจ้าหน้าที่ไฟฟ้าคงนึกว่ามี ๒ บ้านแค่นั้น

คนแก่ๆ มีดวงไม่ออกไปไหน เลยไม่ติดไฟให้

แต่ต้องไม่ลืมว่าคนแก่ๆ นั้นมีลูกหลานอยู่ด้วยบ้านละหลายคน ไปทำงานเลิกมาไม่พร้อมกัน มาตั้งแต่ ๒ ห่มบ้าง สองยามบ้าง ขับรถเข้าบ้านเจออุ้งเห่าบ้าง งูหลามบ้าง งูเขียวหางไหม้ มาพันอยู่กับกิ่งไม้ตรงประตูหน้าบ้าน ลงมาเปิดประตู เอรารถเข้าบ้าน ถ้าไม่ระวังมันก็ห้อยตัวมากัดหัวเอาได้

อยู่ๆ งูตัวโตๆ ก็มานอนขวางอยู่กลางถนนหน้าประตูบ้าน มานอนแทบทุกคืน ไฟฟ้าโคมน้ำรถสองสว่างก็ไม่เห็น ต้องลงจากรถมาปลุกคนในบ้านไปช่วยกันไล่

ความเดือดร้อนด้วยซอยบ้านข้าพเจ้ามีปาหญาที่บ ทั้ง
ด้านหน้าและด้านข้าง เป็นที่อาศัยของงูทุกชนิด ด้วยค่าแล้วมีด
มาก ไม่มีใครออกจากบ้าน นอกจากหลานที่กลับดึกๆ

ไฟสว่างไสวทั้ง ๓ ซอย นึกอิจฉาจริงๆ เลยนึกถึงท่าน
นายกเล็ก ทำหนังสือไปร้องทุกข์ตามเหตุการณ์ที่ว่า ขอให้มาติด
ไฟนีออนท่อนยาวๆ ไฟแสงจันทร์ไม่เอาเพราะแพงด้วย แล้วไม่
สว่างเท่านีออน

ทำหนังสือกราบไหว้ไปร้องทุกข์ รอคอยผลงานด้วยใจ
ระทึก

๒ วันต่อมา เจ้าหน้าที่ไฟฟ้ายกเสามาติดตั้งไฟนีออน
ท่อนยาว หัวซอย ๑ ท่อน ท้ายซอย ๑ ท่อน สว่างจ้า

โอ๊ย--ดีใจกันทุกคน เหมือนเทวดามาโปรด

เลยเป็นเหตุให้หิวข้าวเด็กหิวมาหัวซุ่มเสพกัญชา ดม
ทินเนอร์ กินยาบ้า เอาความเลวมารวมไว้ เราไม่มีอำนาจไปทำ
อะไรได้ ก็คอยดูไปเฉยๆ ทุกคืน

ถนนคนบ้านเราก็ตกไปกวาดแต่ตี ๕ นิจุปลูกดอกไม้
ไว้ริมทาง ดอกเหลืองตลอดซอย เป็นที่เด็กมาเล่นเก็บดอกไม้
ขโมยเก็บมะละกอไป เลือกเอาแต่ลูกโตๆ ไป

เก็บมะเขือ พริก มะกอกฝรั่ง กระเจี๊ยบลูกแดงทั้งต้น
พวกชาวบ้านยากจน นิจุเชื่อว่า

“ช่างมัน มันอดอยาก ให้มันกิน เราปลูกนอกบ้าน ไม่มี
สิทธิ์ไปหวงแหน เก็บได้เก็บไป”

เลยเป็นอันว่าทำสวนครัวให้เป็นทาน

มันไม่แต่เพียงแค่นั้น พอดตกึกมาได้ก็ตีกัน รุมพวก
ไปชก ต่อยกระຈກตู้โทรศัพท์สาธารณะที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กระຈກแตก
ละเอียดรอบตู้ ทุบเครื่องโทรศัพท์ กระຈກสายทิ้ง ทำประตูปัง
หลุดออกมา ประตูดึงหลุดหักแล้วยกหายไปเลย ไม่รู้เอาไปทำไม ตู้นี้
เลยไม่มีกระຈກ ไม่มีประตูดึง โทรศัพท์สายขาด พุดไม่ได้

นี่เป็นการทำครั้งที่ ๑ มีชาวบ้านโทรไปบอกทาง
โทรศัพท์ เขาก็ใจเย็นไม่ยกสืบหาตัว เตะเสียเหงื่อไปเลย ฆ่าเสีย
ก็ตี คนยังอยู่ทำไม

พอเข้ามาซ่อมใส่กระຈก ติดประตูดึงเรียบร้อย

ครั้งที่ ๒ พวกมันมามั่วสุม ทุบตู้โทรศัพท์แหล่งกลาง
เหมือนครั้งที่ ๑ ไม่มีชาวบ้านใกล้เคียงกล้ามาห้ามปรามเลย คง
กลัวมันฆ่าเอา

เข้าชั้นเหลื่อแต่โครงตู้ ตัดสายเครื่องโทร.ลงมาห้อย
กระຈกแตกทุกด้าน ชาวบ้านที่เคยมาใช้โทรด้วยบ้านตัวเองไม่มีเลย
โทร.ไม่ได้

เจ้าหน้าที่มาใส่ตักแต่งให้ดีขึ้นเหมือนเดิม เป็นครั้งที่ ๒
แล้วนะ

ยังมีครั้งที่ ๓ อีกต่อไป

ครั้งที่ ๓ กำลังเมาเมาน์ ช่วยกันทำลายอย่างเต็มที่

อยากรู้ว่าอายุตู้โทรศัพท์มันไปทำอะไรให้ จึงผูกใจเจ็บ
แค้นมันนักหนา แล้วมันก็ไม่ได้ต่อสู้ด้วยเลย

กำลังทุบต่อยอย่างเมามัน บ้านที่อยู่ใกล้เคียงเขามี
โทรศัพท์ เขาเลยรีบแจ้งไปบอกตำรวจทันที เจ้าหน้าที่มาทัน

เหตุการณ์จับตัวผู้กระทำผิดไปได้ ๓ คน อีกคนกระโดดเลื้อย
ซอก เอาไปขังไว้ที่วัน ไม่มีใครพูดกันเลย

พอตำรวจจับไปแล้ว อ้ายพวกหนีทันกันหนีไปหมดสิ้น
แม่ของใครคนหนึ่งในจำนวนที่ถูกจับไป มายื่นเท้าสะเอวตำว่า

“แหม—กะอีแค่ทุบตู้โทรศัพท์ ไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ต้อง
ถูกจับด้วย”

ฟังชาวบ้านมาแล้ว แล้วนึกในใจต้องให้มันรู้บ้าน
ตัวเองเมื่อไหร่จึงจะเห็นเป็นเรื่องใหญ่

นี่แหละ แม่สอนให้ลูกชั่ว ลูกทำผิดอะไร แม่เห็นว่าทำ
ถูก เด็กไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ก็คิดว่าตัวทำถูก ถึงมีลูกมาก
หลายคนก็ชั่ววูบ มีแต่ปริมาณ ลูกไม่มีคุณภาพ เลยโทษเด็กข้าง
เดียวก็ไม่ถูก ผู้ใหญ่เลี้ยงลูกไม่เคยอบรมสั่งสอนเลย

ตู้ที่ถูกทำลายครั้งที่ ๓ นี้ เจ้าหน้าที่เขามาซ่อมเครื่องให้
พูดได้ เขาไม่ใส่กระจกเลย บปล่อยไว้ให้มันโหว่รอบตู้ สะใจมันที่
พูดไม่สะดวก

ตู้อยู่ริมถนนซอย เสียงรถแล่นเข้าไปดังตลอดเวลา
สมน้ำหน้า

เดี๋ยวนี้ ๒-๓ ทุ่มก็ยังคงมานั่งเสพสุรாயาเมากันทุกคืน
ตำรวจก็ไม่มาดูแลบ้างตอนหัวค่ำ เกิดความเดือดร้อน

มีเศรษฐีซื้อที่ดินไว้ ๒๐๐ ตารางวา แล้วทิ้งไว้ ๕๐ ปี ไม่
มาดูแลเลย นิคมอาศัยที่ดินหน้าติดริมถนน จ้างสามล้อมาหัก
ร้างถางพงเป็นดินเรียบ อาศัยทำสวนครัวบ้าง ปลูกไม้ดอกต้น
เล็กๆ บ้าง แลมาสวยงาม ใครก็ชมกันทุกคน

แต่หลังจากริมถนนแล้วเป็นป่าต้นปรี๊ดขึ้นเป็นดงดิบไปจนหมดที่ดิน รอบๆ ที่ดินผืนนี้มีบ้านใหญ่ๆ สวยงามปลูกอยู่ทั้ง ๓ ด้าน ล้วนแต่รั้วสร้างเป็นกำแพง

ในที่ผืนนี้จึงเป็นป่าดงดิบ มีงูสารพัด งูเห่า งูหลาม มาอาศัยอยู่เป็นครอบครัว ออกลูกหลานเยอะแยะ คำลงก็ออกเที่ยวหากิน เลื้อยกันบนถนนหน้าสวนครัวเกลื่อนกลาด ใครมาค้าแล้วต้องเจอตัวโตๆ

พอท่านเล็กนายกเทศมนตรีมาติดไฟถนนให้ รูปอบรรเทาไปบ้าง

ในที่ดินก็รกรากงอกพอกอยู่แล้ว ยังมีบ้านใหญ่ๆ ที่ปลูกต้นมะม่วงต้นอะไรอีกมาก ล้วนต้นโตๆ หน้าฝนพายุมากล้มมันโค่นทับบ้าน เพราะที่แคบ ตัดต้นไม้ใหญ่ๆ กิ่งโตๆ ขนมาทิ้งสุมไว้ในดินว่าง

บ้านใครก็ตัดแล้วเอามาทิ้ง สุมไว้ทุกปี จนกลายเป็นขยะกองใหญ่เข้าทุกที สูงขึ้น-สูงขึ้น จนคนกลัว

ด้วยกิ่งไม้แห้งลำต้นใบของมันมาร่วงกองเป็นกองใหญ่เข้าทุกปี ถ้าใครโยนกันบูหรืเข้าไปอะไรจะเกิดขึ้น ชาวบ้านจะเดือดร้อน ลื่นเมื่อประดาตัวเพราะไฟไหม้

มีเด็กหนุ่มมานั่งสูบ-เสพของเมาทุกคืน ใครก็ไม่กล้าไปว่า กลัวมันทุบตีตาย เลยต่อไปนี้ต้องเรียกที่ดินแปลงนี้ว่ากองขยะ

แล้วมีบ้านล้อมรอบกองขยะเสียด้วย เป็นบ้านไม้มั่ง ตึกมั่ง ไฟไหม้ก็จะพากันวอดวายตายโหงผี

เวลามันมาได้ที่ มันก็อาละวาด ทุบตู้โทรศัพท์ ด้วยอยู่
ใกล้มือมาก หวาดเสีย เกรงจะเกิดไฟไหม้มาปีแล้วปีเล่า

พูดก็ไม่ได้ด้วย ไม่ใช่ที่ดินของเรา

แต่ข้าพเจ้าต้องเสียเงินหน้าแล้งทุกปี ปีละ ๕๐๐ บาท
จ้างสามล้อมาลากางหญ้าที่รกรกมาติดกำแพงบ้าน ให้เตียนไป ๑
เมตร ถ้าเกิดไฟลามมาจะได้ไม่ติดกำแพง

เจ้าของที่ไม่เคยมาดูแลที่ดินของตัวเอง น่าจะขายไป
เสีย จะได้มีคนมาปลูกบ้าน หายเป็นป่าดงดิบไป

คงไม่มีกฎหมายข้อใดมาบังคับว่าต้องปลูกสร้าง หรือ
ใช้ประโยชน์อื่น ชาวบ้านใกล้เคียงจะได้นอนตาหลับ

ขยะไม่เหม็นก็จริง ด้วยมีเตี๊นแห้งกิ่งแห้งใบไม้แห้ง
แต่เป็นเชื้อเพลิงทั้งผืนดิน

ข้าพเจ้ากับนิจเห็นภัยจากไฟไหม้จะเกิดขึ้นทุกคืน ด้วย
พวกหนุ่มๆ มานั่งมั่วสุมกัน จึงเขียนหนังสือร้องทุกข์ขอความ
ช่วยเหลือไปยังท่านนายกเล็ก คุณสมนึก ชนะเดชากุล
นายกเทศมนตรี ด้วยชาวนนทบุรืนี้กว่าท่านเหมือนฟอ คงมี
เมตตาเราบ้าง ก็แต่งสารความช่วยเหลือไป ขอให้ท่านส่งคนส่ง
รถมาขนขยะเอาไปเสียที่

เขียนเสร็จมอบให้นิจเอาของไปเรียนกับตัวท่านเองตอน
โม่งเช้า

ดังเทวดามาโปรด

รุ่งขึ้น ๒ โมงเช้า คนมา ๔ คน พร้อมทั้งรถขนขยะ ๒ คัน
อะไรมันจะรวดเร็วปานนั้น ยืนคำร้องวันเดียว รุ่งเช้าทำกัน
โกลาหล รมเย็นเป็นสุขทั่วกัน

ท่านสมนึกเป็นพ่อเมืองนนทบุรี ชาวนนท์รักนับถือท่าน
ทุกคนทั้งเมือง รถขนขยะขนไป ๒ คันรถแล้ว ยังไม่หมด

เขาบอกเราว่าที่เหลื่ออยู่ขนไม่ได้แล้ว ลำตันกิ่งมันเน่า
จมดินอีกมาก เอาไม่ไหว

ความที่ขยะทับถมมาทุกปี ๔ คนทำไม่ไหว ต้อง
โทรศัพท์ไปเรียกมาอีก ๒ คนมาช่วยกัน

การที่แผ่นดินโล่งปราศจากสิ่งปกคลุม มองไปก็น่าดู

ความที่มันรกจนเป็นที่อยู่ของพวกงู งูหลามเข้าบ้านคุณ
อ้อยที่อยู่ติดกับบ้านข้าพเจ้าต้องไปจ้างคนมาจับ แต่ตัวไม่โตเท่า
โคนกล้วย เป็นลูกงูหลาม ตัวยังเล็ก

บ้านคุณอ้อยอยู่ติดกับข้าพเจ้า กำแพงกันอันเดียวกัน
มันคงมีรูที่จะเลื้อยเข้ามา เห็นอะอะกันหลายหนแล้ว

พวกงูทั้งหลายมันออกหากินกลางคืน กลางวันมันนอน
เงียบหมดเลย

คุณอะไร ชื่ออะไร นามสกุลอะไร อ่านไม่ออก

ตาข้าพเจ้าเองอ่านไม่เห็น จดหมายมีมาถึงแทบทุกวัน
ต้องเก็บเอาไว้ วันไหนคุณอยู่มา ก็เอาที่เก็บรวบรวมไว้แล้วมาวานฉีก
อ่านให้ฟัง

แต่ฉบับของคุณเขียนมาลายมือหวัดมาก ไม่มีใครอ่าน
ชื่อและนามสกุลออกเลยสักคนเดียว ก็ตอบลงในพลอยแกมเพชร
ยั้งี้แหละ ด้วยเดาเอาแล้วก็ยังอ่านไม่ออกเลย

คราวหน้าถ้าจะเขียนจดหมายมา ลายมือคุณคงไม่ได้
เรียนอนุบาล คัดลายมือไทยคงสอบตก คราวหน้าจะเขียนมาต้อง
พิมพ์เอาดีกว่า ใครๆ ก็อ่านได้

คุณเนื่องตาไม่แลเห็นตัวหนังสือ ต้องเพียววานเขาอ่าน
ให้

ต่อไปใช้โทรศัพท์มา จะบอกเลขให้ ๐.๒๕.๒๕.๒๔.๑๘
คุยมาได้ ถึงตาเสีย หนูยังดี

เขียนหวัดยั้งี้ ไปสอบที่ไหนสอบตกหมด กรรมการเขา
อ่านไม่ออก

พอจะเดาได้ใจความ คือถามมาเรื่องโรคกระเพาะ กิน
ยาโรงพยาบาลมา ๒ ปีแล้ว ยังมีอาการปวดอยู่

ไปอ่านพบในหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องกินต้นกะเม็ง
ตำคั้นเอาน้ำกินผสมน้ำผึ้ง กินขวดแม่โขงเดียวหายเลย

ข้าพเจ้าเป็นแผลในลำไส้ใหญ่ กินขวดเดียวก็หาย แต่
ต้องรู้จักต้นกะเม็งนะ กินผิดไม่รู้ด้วยละ

มีคนถามมาบ่อยจริงๆ ก็เขียนอธิบายวิธีกินวิธีทำไว้
ละเอียดในหนังสือแล้ว อย่าถามมาเลย ขี้เกียจบอกแล้วบอกอีก
ไปค้นอ่านวิธีทำเอาเอง

ไม่หาในหนังสือ ก็มาถามด้วยตัวเอง ขี้เกียจเขียน

เป็นมากเป็นน้อย กินเดือนเดียวหายหมด ไปรู้จักกับต้น
กะเม็งเสียก่อน

กินสด หายเร็วกว่ากินแห้ง

อยากรู้ชักถามเอาเอง

คุณยังสอบทกเรื่องการเขียนจดหมาย อยากรายมาเอง
มาคุยกัน แล้วไปหาน้ำผึ้งกับต้นกะเม็งเอาเอง

ถ้ามาบ้านไม่ถูก ข้าพเจ้าอยู่เมืองนนทบุรี ซอยศิริชัย ๑
ต้องเขียนเลข ๑ เพราะซอยศิริชัย ๒ เรามี เตี่ยวเข้าซอยผิด หาไม่
เจอ

คุณเนื่องรับจดหมาย ส.ค.ส. ทุกวัน มากันตั้งแต่
ธันวาคม เป็น ส.ค.ส. ปีใหม่ มาจากต่างจังหวัดบ้าง ในกรุงเทพฯ
บ้าง เขาเขียนมาอ่านออกทุกคน

สำหรับคนไทยที่ไปอยู่ต่างประเทศหลายประเทศเขียน
มา คงไม่ค่อยได้เขียนหนังสือไทย ค่อนข้างอ่านยากเหมือนกัน
แต่ต้องอภัยให้ เขาไม่มีใครได้เขียนภาษาไทย

คุณอยู่เมืองไทยแท้ๆ เขียนหนังสือไทยให้คนอ่านได้
หน่อยจะดีมาก

นี้ไม่ได้ตักนะ แต่เป็นการเตือน ถ้าเขียนไม่ได้ ต่อไป
พิมพ์มาเลย หมดเรื่อง

ที่เขียนนี้เพิ่งเดือนธันวาคม ยังไม่ปีใหม่เลย แฟน
หนังสือเริ่มส่งการ์ด ส.ค.ส. มากันแล้ว ขอบพระคุณมากทุกคน
แต่ไม่มีการตอบใครเลย รับไว้ฝ่ายเดียว น่าขงเติมที่จริงๆ นะ

เศร้าโศกเสียใจกันทั้งบ้าน

เหตุมาจากนางปุกปุย แมวเปอร์เซีย

หม่อมหลวงวารี นิลรัตน์ น้องสาวข้าพเจ้าเห็นข้าพเจ้าชอบเลี้ยงแมว เพราะอ้ายแถม แมวตัวเมียสามสี่สวดยมากตัวก่อนวารีก็หามาให้ข้าพเจ้า เลี้ยงมาแต่ยังกินนม จนโตอายุเกือบ ๕ เดือน ถูกงูหลามเอาไปกิน มันกำลังสวยงาม น่ารักมาก คนที่เลี้ยงมันมามีนิจกับนงค์ ข้าพเจ้าได้เล่นอุ้มชูทุกวันมา

แต่แล้วกำลังน่ารัก มันก็มาหายไป นงค์ติดตามตามหาทั่วทุกบ้านก็ไม่มี หายสาบสูญไปเลย

จึงเข้าใจกันว่ากลางคืนมันออกไปเที่ยวในดงหญ้ารก เป็นป่าข้างบ้าน คงถูกรัดตายไปแล้ว ด้วยป่าข้างบ้านเป็นดงงูหลาม อยู่เป็นพวกเลย ทุกคนก็ได้แต่เสียใจเสียตายเต็มที่ ได้แต่ใส่บาตรให้มัน ๓ วัน แล้วก็ว่าเหว่ ไม่มีแมวจะเลี้ยง เผื่อคิดถึงมัน

วันที่ ๑๑ ตุลาคม เป็นวันเกิดข้าพเจ้า ก็ได้จัดการให้มีละครแล้วเลี้ยงอาหารตลอดวัน

หม่อมหลวงวารี นิลรัตน์ คิดหาของขวัญเอามาให้ จึงไปสวนจตุจักร ซื้อแมวเปอร์เซียสีเทากับสีขาว ยังอายุ ๒ เดือน กินนมอยู่ นงค์และนิจช่วยกันป้อนยา ป้อนนม

จนมันอดนมได้แล้ว อายุ ๔ เดือน กินข้าวต้องกินอาหารกระป๋อง อาหารเม็ด

ทะนุกนอมจนเข้าเขตอายุ ๔ เดือน คุณวิไลก็เอาลูกแมวม
มาให้อีก ๑ ตัว สีเหลืองทองกับสีขาว ให้มันชื่อสีทอง ส่วนแมว
นอกให้ชื่อปุกปุย ด้วยขนมันยาวมาก นุ่มฟูทั้งตัว เวลาอุ้มมัน
น่ารัก เหมือนอุ้มก้อนสำลีทีเดียว

มันนอนกับนงคิในห้องทั้งคู่ทุกคืน นงคิหลงรักมันมาก

นางปุกปุยเฝ้าว่านางทอง เวลาเราเรียกมันว่าสีทอง มัน
จะหงนหน้า ทำตาโตขึ้นมา อ้าปากร้องตอบรับคำเรียกว่า
แง้วทุกครั้งที่เราเรียก

ส่วนนางปุกปุยมิใช่จะเรียกให้ปากหึก มันไม่รู้หรอก ไม่
รู้จักชื่อ ไม่รู้ไมตรี เรียกก็เรียกไป ไม่มีใครมารู้ภาษาคนคำใดเลย มัน
เฝ้าว่าแมวไทย

อาหารทั้ง ๒ ตัว คลุกข้าวฉางไว้คนละที่ ต่างคนต่างกิน
ไม่เห็นนางปุกปุยมันกินเครื่องกระป๋อง มันมาแย่งนางทองกินข้าว
คลุกปลาทุกมื้อ นางสีทองกลับไปกินข้าวจานคลุกเครื่อง
กระป๋อง

วารีว่า

“ถ้ามันกินอาหารไทย ขนมันจะร่วง”

มันแลกกันกินปลาหุ หมู ไข่เจียวทุกวัน ไม่เคยเห็นขน
มันร่วง

ใครเลี้ยงแมวเมืองนอก ไม่ต้องพิศดารกินอาหารนอก
หรอก อาหารไทยมันก็ชอบกิน กินทุกวัน

อายุนางปูๆกับนางสีทองย่างเข้าเดือนที่ ๕ แล้ว คุณหมอบี สัตวแพทย์มาฉีดยากันโรคต่างๆ ถึงบ้านข้าพเจ้าทุกเดือน มันได้รับการรักษาป้องกันโรคสัตว์ทุกชนิดอย่างเต็มที่

แล้วคุณหมอบีทำสมุดประจำตัวให้ด้วย ว่าเดือนไหนฉีดยาอะไรเข้าไปให้มันบ้าง คุณหมอบีรู้เข้าว่านางปูๆตายแล้ว คงเสียใจ เสียแรงทะนุถนอมมันมา

เหตุที่จะตาย ป่าย ๓ โมง นิจโทรศัพท์ตามหมอนวดให้มานวด เพราะเมื่อยขามาก ก็เอาที่นอนนวดไปไว้ท้ายบ้าน เปิดพัดลมนอนคอยหมอนวดที่กำลังเดินทางมา

แมว ๒ ตัวก็ไปนอนเล่นใกล้ระเบียบยาวนี้ บู๊ไม่ยาวตลอดหน้าห้องแถว ๔ ห้อง ตัวเรื้อนแถวยกสูงจากพื้นดินประมาณ ๑ เมตร ที่พื้นดินเทปูนยาว บู๊ด้วยกระเบื้องสีขาวตลอดบันได ๒ ชั้นลงไปสู่พื้นที่กระเบื้อง

ลูกแมว ๒ ตัวฝรั่งกับไทย มันเล่นกันเพลินข้างตัวนิจ

นงคียืนรีดผ้าอยู่ห่างจากนิจนอนเล่นไปอีก ๒ เมตร เห็นลูกแมวดลงไปเล่นกันที่พื้นปูกระเบื้องด้านล่าง ก็ไม่กังวลด้วยอยู่ใกล้กัน รั้วบ้านมีกำแพงกันยาวตลอดทั้งสี่ด้าน มิดชิดเกินกว่าที่สัตว์ร้ายจะเข้ามาได้ ก็ไม่มีใครเป็นห่วงแมว

ข้าพเจ้านอนเล่นอยู่ชั้นล่างของเรือนใหญ่ แต่ไม่หลับ ได้ยินเสียงปูๆร้องอืดเสียงดังมาก ทุกคนได้ยิน

นงคียิ่งเตารีด จึงลงไปที่ลานกระเบื้อง เห็นงูหลามตัวโตขนาดแขนคนกำลังรัดตัวปูๆ ตัวงูพันรัดอยู่รอบตัวแมว นงคียิ่งร้องสุดเสียงว่า

“งูกินแมว”

นางสีทองวิ่งหนีสุดชีวิตขึ้นมาเรือนใหญ่

ข้าพเจ้าลุกขึ้น รีบคว้าตัวนางทองแมวไทยมาอุ้มไว้
หัวใจมันเต้นโครมๆ ก็ตกใจ คิดว่าตัวมันมาใส่ในห้องลวด ปิด
ประตู แล้วเดินไปหานางค์กับนิจ

เสียงเขากำลังดังงูหลามคนละตู้ๆ หลายที่ จนมัน
ปล่อยตัวนางปุกปุย

แต่ช่วยได้ก็สายเกินไป งูหนีเข้าใต้ถุนบ้านไปแล้ว นาง
ปุกปุยก็สิ้นใจแล้ว ตายสนิทเลย

นิจกับนางค์อุ้มร่างมันมาวาง แล้วทั้งสองคนก็ร้องไห้

ข้าพเจ้าเห็นร่างอันหมดลมของปุกปุย ต้องเสียน้ำตา
สุดแสนจะเสียดาย เสียใจ ด้วยตัวมันอ้วน กำลังช่วงเล่น น่ารัก
มากทีเดียวเลย

เราสามคนลูบคลำศพมัน แล้วพากันร้องไห้

อนิจจา - ช่วยไม่ทันจริงๆ

จะตบให้แรงๆ ก็กลัวไปถูกตัวแมวซึ่งมันรัดเอาไว้เป็น
ก้อนกลม

งูถูก ๒ คน นิจกับนางค์ช่วยกันตี พอมันเจ็บมันก็คลาย
ออก นางค์จึงดึงนางปุกปุยเอาตัวมาได้ แต่สิ้นลมหายใจเสียแล้ว

งูก็หนีเลื้อยไปได้ถุนบ้าน ให้นางค์ไปตามนักล่างูหลาม
ในซอยบ้านคุณแป้น เขามากัน ๒ คน จับงูหลามเก่งมาก

แต่เขามาเห็นมันหลบเข้าไปใต้ถุนเรือนแถว เขาว่าจับไม่ได้ เพราะใต้ถุนเตี้ย คนเข้าไปไม่ได้ เขาเลยต้องถ่อกลับไป

เราก็คะร่ำไต่กัน เอาศพแมวมาวางไว้บนลานกระเบื้องหมาขามีอยู่ตัวหนึ่งขาวทั้งตัวมันเห็นศพนางปูกปูย มันมายืนดู แล้วร้องครวญครางด้วยเสียงโหยหวน จึงเข้ามาหานงค์ ร้องให้ไปดูปูกปูย

นงค์พูดกับมันว่า

“ปูกปูยตายแล้ว”

นางขาวจึงร้องกลับไปกลับมาหลายเที่ยว

ต่อเมื่อเราทั้ง ๓ คนไปลูบคลำศพนางปูกปูย นางขาวจึงเลิกร้องครวญคราง ด้วยมันเห็นว่าพวกเรารู้แล้ว

เป็นภาพที่สลดใจจริงๆ

เลยจ้างสามล้อเอาศพปูกปูยไปฝัง ให้นงค์ใส่บาตรให้มันกิน ๓ วัน

วันนั้นอาหารมื้อค่ำ นางขาวกับนางสีทองไม่มีใครยอมกินข้าวเลย

รุ่งเช้าอีกทั้งวันก็ไม่มีใครยอมกินข้าว หมา--แมวยังรู้จักทุกซอกด้วยเสียของรักไป

ข้าพเจ้า นิจ นงค์ ก็กินข้าวเย็นไม่ลง

นางสีทองไม่กินข้าว ๒ วัน ด้วยมันเล่นกันอยู่ทุกวัน เพียวเดินร้องทั่วบ้าน

เดี๋ยวนี้หลายวันผ่านไปแล้ว สีทองยังเดินเที่ยวค้นหาทุก
แห่งที่ปู่ปวยเคยไปนอนเล่น แล้วเราก็ไม่รู้ว่างูหลามตัวที่มันเข้าไป
ใต้ถุนเรือนแถวนั้นมันป็นกำแพงออกไปหรือยังอยู่

กลางคืนต้องเปิดไฟทิ้งไว้ทั้งบ้านจนเช้า ด้วยกลัว
กลางดึกใครลูกมาเข้าห้องน้ำ มันจะกลืนคนเข้าไป

เป็นอันบ้านสว่างไสวตลอดคืนทุกวัน

วันนี้หน่อย-หลานสาวนิจ รู้ข่าวว่านิจหนักล้มหน้าแตก ไป
เย็บ ๒๘ เข็ม ก็เลยมาเย็มน้านิจ

มาพบเหตุการณ์เศร้าโศกกันทั้งบ้านเรื่องงูหลามกิน
ปู่ปวย

น้อยเลยเล่าให้ฟังว่า

“น้านิจ---งูหลามตัวที่พูดเวลานี้ น้อยอยู่ตึกบางกะปิ ที่
ซอยโชคชัย ๔ ตึก ๕ ชั้น อยู่ติดริมถนน รถยนต์แล่นตลอดเวลา
ผู้คนพลุกพล่าน ยังมีงูหลามเลย

พอตกตึกสองยามไปแล้ว เปิดหน้าต่างมองไปที่ถนน รถ
แล่น ไฟสว่าง จะเห็นงูหลามเลื้อยข้ามถนนจากฝั่งโน้นมาฝั่งนี้
จากฝั่งนี้เลื้อยไปทางฝั่งโน้น เคลื่อนถนนตลอดทุกคืน ตัวโตๆ เท่า
เส้าบ้าน

แถวนั้นมีมากมายนักหนา น้อยได้ลูกหนานมาเลี้ยงไว้ใน
กรงลวด ๔ ตัว เพื่อนเขาให้มา ตัวโต แล้วอยู่ในกรง

น้อยอยู่ตึกชั้นที่ ๕ วันนั้นมีภูระออกจากบ้านไปทั้งวัน
กลับมาบ้าน

พอเปิดห้องแล้ว ท้ายบ้านที่ทรงห่านเหม็นสาบอย่างรุนแรง

เดินไปที่ทรงห่าน ห่าน ๔ ตัวหายไปหมด มีงูหลามตัวโตนอนขดอยู่ในทรงอย่างสบาย แลดูที่ท้องมันเป็นลูกคลื่นติดกัน ๔ ลูก แสดงว่าห่านอยู่ในท้องมัน

“ไปบอกเจ้าหน้าที่ดูแลสถานที่ให้มาจับเอาตัวมันไป”

น้อยแล้วว่า

“วันหนึ่งเปิดห้องครัวเข้าไป เหม็นสาบอะไรกลิ่นรุนแรง หาดูพบงูหลามนอนอยู่บนหลังตู้กับข้าว เคยมีหนูวิ่งอยู่ในครัว แต่หนูหายไปหมด มีงูหลามนอนอยู่เต็มหลังตู้ ไปบอกเจ้าหน้าที่มาจับไปทันที”

วันวันเสาร์ อาจารย์แสงอรุณมาหาตอนบ่าย เอาจดหมายลูกสาวที่เรียนจบปริญญาเอกในอเมริกา แล้วเลยหางานทำอยู่เมืองฝรั่ง ไม่กลับมาทำงานเมืองไทย คงได้เงินเดือนมากเกินกว่าที่จะใช้หมด ได้ส่งเงินมาให้แม่ทุกต้นเดือน

เป็นลูกผู้หญิงคนเดียว พ่อก็ตายจากไปนานแล้ว เขามีแม่อยู่คนเดียวคืออาจารย์แสงอรุณ ก้มหน้าส่งเสียลูกให้เรียนอเมริกาจนจบปริญญาเอกได้ดีออกเตอร์ ทำงานได้เงินเดือนเยอะก็เลยส่งให้แม่ทุกเดือน ดิดัดอะไรก็แม่จัดการให้ ด้วยพ่อตายไปนานแล้ว

แม้ที่สุดสวาทขาดใจ ด้วยมีกันสองคนแม่ลูก

นอกจากจะเรียนเก่ง ยังทำงานเก่ง ฉลาด มีความรอบรู้
นิสัยเป็นลูกที่ดีมาก กตัญญูรู้คุณมารดา

ส่วนบิดาแกไม่รู้จัก ด้วยพ่อตายไปตั้งแต่แกยังเล็กอยู่

โตขึ้นจนเรียนจบเพราะการอดออมของแม่ เป็นสังคมก็
เพราะแม่ รุ่งเรืองอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะแม่พยายามอดออมหาเงินส่ง
จนเรียนสำเร็จ

เมื่อโตแล้ว มีความกตัญญูจึงรู้คุณแม่ ด้วยการอาบ
เหงื่อต่างน้ำของแม่ ยายหนูจึงสำเร็จดอกเตอร์ หาเงินได้เยอะ แม่
ก็สบายขึ้น ด้วยลูกสาวส่งเงินมาทุกเดือน ได้เงินใช้ทั้งเงินเดือน
ตัวเองด้วย

จัดว่าชาตินี้สบายแล้ว ขึ้นดินขึ้นน้ำไปอีกก็ไปตายเสียเถอะ
อย่าอยู่เลย

คุณแสงอรุณเป็นคนนิสัยน่ารักมาก ใจดี โอบอ้อมอารี
เป็นคนชอบให้ ชอบช่วยเหลือ มีความกรุณาเมตตาสูง คำพูดจะ
พูดกับใคร ก็กลัวไพละมาก พูดจาสุภาพเรียบร้อยอ่อนหวาน
เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนทุกคนที่ได้คบหา

วันนี้เอาจดหมายอวยพรปีใหม่ของลูกสาวส่งมาให้จาก
อเมริกา ลูกสาวรำพันคุณของแม่มาให้แม่ฟังอย่างชื่นใจ

คุณแสงอรุณตื่นเต้นมาก พกเอาจดหมายนั้นมาอ่านให้
ข้าพเจ้าฟังแต่ต้นจนจบ เป็นคำอวยพรปีใหม่ที่เราระลึกถึงคุณ
ของแม่

ส่วนพ่อตายไปตั้งแต่แกยังเล็ก ก็เลยไม่พูดถึง

โอบอ้อมกันแต่น้อยๆ จนโตเพราะแม่คนเดียว

แล้วความรักลูก แม่เป็นม่ายแต่อายุยังน้อย ก็ไม่ยอมมี
สามีใหม่ ด้วยรักลูกมาก มีกันแม่คนลูกคน

คุณแสงอรุณยังรุ่นสาว ครองตัวมาโสดได้—เก่งมาก

นี่เป็นถ้อยคำในจดหมาย อ่านจบแล้วข้าพเจ้าเห็น
ประโยชน์ ผู้ที่ไม่รู้คุณบิดามารดาควรฟังไว้ แล้วสำนึก
พระคุณท่านบ้าง ยามท่านแก่เฒ่าช่วยตัวเองไม่ได้ เห็นชอบขน
เอาไปทิ้งไว้บางแค แล้วไม่ไปดูแล

คุณของมารดาที่เลี้ยงดูมาจนโต คุณแม่มีหัตถ์จรรย

๑. แม่คือครู อบรมสั่งสอนให้กระทำแต่ความดี ความ
เหมาะสม ให้วิชาความรู้ รู้อะไรไม่รู้รู้วิชา ไปเบื้องหน้าเติบโต
จะให้คุณ

๒. แม่คือผ่านวม แก่หนากายหรือใจ

๓. แม่คือคนใช้ ใช้ได้ทุกอย่าง

๔. แม่คือกระดาศษิษย์ เนื้อเหนียวนุ่ม ใช้ซับน้ำตาได้ดี

๕. แม่คือรถ เรือ รถไฟฟ้า อยากนั่งอยากขี่ อยากน้อย
โนน ได้ทุกโอกาส

๖. แม่คือมนุษย์ล่องหน ไม่ต้องเกรงใจ ไม่ต้องทะเลาะ
วิวาทกัน

๗. แม่คือตู้เอทีเอ็ม เจอหน้าเป็นกตเงิน

๘. แม่คือทองที่ปิดอยู่ตรงกันพระ หลังพระนะยังน้อยไป
ทำความดีอย่างไร ถึงลูกจะไม่เห็น แม่ก็ไม่ปัน กลับก้มหน้าทำ
เพื่อลูกต่อไป ด้วยความรักมั่นคงเช่นเดิม

๙. แม่คือพระ พระประจำบ้านที่เรากราบไหว้ได้สนิทใจ
เป็นพระประจำใจที่คอยเตือนสติไม่ให้ทำความชั่ว

สรุปคนทุกคนมีแม่ คนดี คนบ้า ยาจก เศรษฐี ฆาตรกร
พระ แม่ค้า นักเรียน นักเลง เป็นต้น มีแม่ทั้งนั้น

เราทำอะไรเพื่อแม่เราหรือยัง พระคุณของพ่อแม่ถ้า
คิดก็ไม่เห็น พ่อแม่สมัยนี้ต่างคนต่างต้องออกไปทำงานหาเงินมา
เลี้ยงครอบครัว เอาเงินมาให้ลูกเรียน เพื่อเป็นรายได้ไปภายภาค
หน้า

ลูกสมัยนี้ถูกทิ้งให้อยู่กับลูกจ้างที่สมัครมาเลี้ยงลูก
โดยมากก็ให้นอนอาบน้ำ กินอาหารหาได้อบรมกิริยามารยาท
ของผู้ดี อบรมกินอยู่เรียบร้อยอย่างผู้ดี อบรมคำพูดที่เจริญ

เด็กหญิง-ชายเดี๋ยวนี้อาจไม่มีใครมีมารยาทในทางกินทาง
พูด มารยาทสังคม

มาอ่านจดหมายคุณอรอุมา สำราญผล บุตรสาวคน
เดียวของอาจารย์แสงอรุณ เขียนจดหมายมาอวยพรจากอเมริกา
ถึงแม่ของเธอ ฟังคุณแสงอรุณนำจดหมายมาอ่านให้ฟัง ฟังแล้ว
ชื่นใจแทนคุณแม่หนักหนาที่ลูกรู้ความสำคัญของมารดา เลยต้อง
เอามาเขียน ให้ได้รู้สำหรับลูกใครที่ไม่รู้จักกตัญญูต่อพ่อแม่

หมาป่วยเมื่อปีก่อน สัก ๒ ปีมาแล้ว ถึงฤดูหนาวยัง
หนาวไม่เท่าปีนี้ นางสาว หมาตัวเมีย ถูกเลี้ยงให้โดดเดี่ยวตัว

เดียว มันไม่มีคู่เสนาหา มันก็หนาวมากด้วยไม่ให้มันเข้าบ้าน นอน
อยู่หน้าประตูหน้าบ้าน มันหนาวจนสั่นครางอ้อย-อ้อย

ตอนปิ๊กยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ยังไม่ได้ไปเรียนเมือง
นอก เขาส่งสารนางขาวหมาที่จงรักภักดีต่อปิ๊กมาก ปิ๊กก็เอาเสื้อ
ยัดของตัวเอง เอามาใส่ให้นางขาว เอาแขนใส่แขนมัน ๒ ข้าง ใส่
ตัวหมา แล้วเอาเชือกรัดเอวเพื่อไม่ให้มันหลุด

ตลอดคืนมันกั๊กนอนไม่คราง เข้าขึ้นตัวมันด่ามะลือชื่อ
ด้วยมันมานอนฟังกระสอบถ่าน ปล่อยให้ออกไปวิ่งนอกบ้าน มัน
กลับมาเสื้อยัดหายไป มีคนถอดเอาไปใส่แทนหมา

ปิ๊กบ่นเสื่อหาย เอาตัวอื่นมาใส่ให้มันอีก

รุ่งขึ้น หายไปอีก

ใส่อีก หายอีก หายทุกวัน

คือคนก็หนาว ไม่มีเสื้อใส่ ต้องแย่งมาจากหมา ปิ๊กโมโห
ซ้ำพเจ้าก็ว่า

“ออย่าโมโห คนยอมมีประโยชน์ยิ่งกว่าหมา ช่างเถอะ
คนอุ้งก็ดีแล้ว เอาผ้าถุงของย่าที่นั่งอยู่ เอาไปพันตัวมันแล้วเอา
เชือกผูก คนจนมันแก้อาไปก็ได้เอาไปนุ่ง เพราะผ้าไม่ทันเก่า

ปิ๊กก็ไม่ยอมทำตาม เขาว่าเสื้อหมาที่เขาเย็บขายก็แพง
มาก ถ้าเอามาใส่คงไม่มีใครเอา

คนลงมาแย่งเสื้อหมาไปใส่ปิ๊กก็น่าสงสารจริงๆ

คราวนี้มาเลี้ยงแมว ปิ๊กหนาวมาก แมวป่วยหนาวเสีย
จนเป็นไข้ตัวร้อนฉ่ำ ให้มันเอาใส่กระเช้าไปพบสัตวแพทย์ที่ปาก
ซอย ต้องฉีดยามา ๓ เข็ม ๒๕๐ บาท

แล้วต้องพาไปฉีดให้ครบ ๓ วัน มันค่อยดีขึ้น ด้วยมัน
หนาวจัด เป็นไข้หวัดเลย

ไปเลี้ยงอะไรก็ต้องรักมันทุกอย่าง ถ้านางสีทองตายแล้ว
จะไม่เลี้ยงอะไรอีกเลย

ต้องเสียเงิน ต้องเสียน้ำตา ไม่เลี้ยงอะไรอีกต่อไปเลย---
จริงด้วย

ครอโยบ

แม้ออกมาอยู่นอกวังแล้ว

แต่ชีวิตของ ม.ล.เหื่อง นิลรัตน์

ก็ยังคงเต็มไปด้วยความสนุกสนานเป็นส่วนใหญ่
หลายเรื่องราวในชีวิตนอกวังอาจจะดูเป็นเรื่องธรรมดา

แต่พอเกิดขึ้นกับ ม.ล.เหื่อง ก็กลับกลายเป็น
เรื่องพิเศษขึ้นมาเสียอย่างนั้น

การไปดูละครทุกวันหยุดสุดสัปดาห์

การไปเป็นวิทยากร ให้สัมภาษณ์ ออกรายการโทรทัศน์

การต้อนรับญาติสนิทมิตรสหาย และแฟนนักอ่านที่ไม่รู้จักมักจี่

การรับมือกับโรคภัยไข้เจ็บและเหตุกะทันหันใดๆ

ไม่ว่าเรื่องไหนๆ ก็กลายเป็น

สนุกสนานสนใจไปเสียหมด น่าทึ่งจริงๆ

ม.ล.เหื่อง นิลรัตน์ เป็นนักเล่าเรื่องชั้นยอด

เป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพ และเป็นที่รักของนักอ่าน

ทุกยุคทุกสมัยตลอดไป